

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 509/2020-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. októbra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Libora Duľu a Ivana Fiačana (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou IURISTICO s. r. o., IČO 36 588 041, Cimborkova 13, Košice, v mene ktorej koná Mgr. Radoslav Rigo, LL.M., advokát a konateľ, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s právom vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Košice I č. k. 40 C 413/2011-340 z 12. mája 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. júla 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]

██████ (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s právom vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy uznesením Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 40 C 413/2011-340 z 12. mája 2020 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Ústavná sťažnosť sťažovateľa bola v zmysle Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 (ďalej len „rozvrh“) pridelená sudcovi spravodajcovi Ladislavovi Duditšovi ako členovi IV. senátu ústavného súdu, ktorý ústavnému súdu listom z 11. augusta 2020 oznámil dôvody svojho možného vylúčenia z výkonu sudcovskej funkcie v tejto veci. Podstatou oznámenia bola skutočnosť, že sudca ústavného súdu Ladislav Duditš vo veci napadnutej ústavnou sťažnosťou rozhodoval ako predseda odvolacieho senátu Krajského súdu v Košiciach rozsudkom sp. zn. 3 Co 424/2016 z 21. decembra 2017. Týmto rozsudkom bolo rozhodnuté aj o nároku na náhradu trov konania, pričom ústavná sťažnosť smeruje proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie o výške trov. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 377/2020-6 z 20. augusta 2020 rozhodol o vylúčení sudcu Ladislava Duditša z konania a rozhodovania v tejto veci.

3. S ohľadom na uvedené (bod 2) a v súlade s čl. III ods. 1 písm. c) rozvrhu, podľa ktorého neprítomného alebo vylúčeného člena štvrtého senátu zastupuje člen tretieho senátu, a čl. III. ods. 1 písm. d) rozvrhu, podľa ktorého neprítomného vekom mladšieho člena senátu alebo z rozhodovania vylúčeného vekom mladšieho člena senátu zastupuje vekom mladší člen senátu určený podľa písmena c), bol spis pridelený Ivanovi Fiačanovi, sudcovi tretieho senátu ako sudcovi spravodajcovi. Vec rozhodne IV. senát ústavného súdu v zložení Miroslav Duriš (predseda senátu), Libor Duľa a Ivan Fiačan (sudca spravodajca).

4. Sťažovateľ bol rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“) sp. zn. 3 Co 424/2016 z 21. decembra 2017, ktorý bol následne potvrdený uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo 181/2018

z 25. septembra 2019, zaviazaný regresne zaplatiť Wüstenrot poisťovni, a. s. (ďalej len „žalobca“ alebo „poisťovňa“), žalovanú sumu 4 054,54 eur, ktorú poisťovňa plnila poškodenému z dopravnej nehody spôsobenej sťažovateľom. Dôvodom, prečo si poisťovňa regresný nárok voči sťažovateľovi uplatňovala, bolo, že sťažovateľ nesplnil 15-dňovú lehotu na ohlásenie poistnej udalosti poisťovni, čím nemal dodržať všetky podmienky poistného vzťahu. Žalobcovi bola uvedenými rozhodnutiami priznaná plná náhrada trov konania pred súdom prvej a druhej inštancie, ako aj náhrada trov dovolacieho konania proti žalovanému, t. j. sťažovateľovi.

5. Následne okresný súd uznesením sp. zn. 40 C 413/2011 z 11. novembra 2019 (ďalej aj „uznesenie z 11. novembra 2019“) rozhodol o povinnosti sťažovateľa nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 2 204,56 eur a trovy dovolacieho konania vo výške 192,31 eur. Sťažovateľ podal proti tomuto uzneseniu vyššieho súdneho úradníka sťažnosť, o ktorej rozhodol okresný súd napadnutým uznesením č. k. 40 C 412/2011-340 z 12. mája 2020 tak, že uznesenie okresného súdu z 11. novembra 2019 zmenil a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 2 044,93 eur a nárok na náhradu trov dovolacieho konania vo výške 192,31 eur.

6. Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že jediným dôvodom úspechu žalobcu v spore bola skutočnosť, že súdy si osvojili záver, že žalobcom tvrdené nesplnenie oznamovacej povinnosti v zákonnej 15-dňovej lehote je takým závažným pochybením sťažovateľa – spotrebiteľa, že je v dôsledku tohto pochybenia povinný nahradiť poisťovni žalovanú sumu, a to aj v tom prípade, že žalobcovi z uvedeného dôvodu žiadna škoda nevznikla. Sťažovateľ argumentuje, že súdy v rozpore so svojimi povinnosťami uloženými im Civilným sporovým poriadkom (ďalej len „CSP“) pri rozhodovaní o náhrade trov konania vôbec neskúmali existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle ustanovenia § 257 CSP. Už samotnou touto skutočnosťou došlo podľa sťažovateľa k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s právom vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy. Tým, že súdy zaviazali sťažovateľa na náhradu trov konania v plnej výške automatickým uplatnením zásady úspechu v spore, a to bez zohľadnenia potreby aplikácie ustanovenia § 257 CSP, došlo podľa sťažovateľa k porušeniu

jeho práva na spravodlivý proces, lebo súdy si tým nesplnili zákonnú povinnosť, ako aj k zásahu do základného práva vlastníť majetok, pretože v dôsledku nezákonného postupu súdu vznikla povinnosť sťažovateľa nahradiť poisťovni trovy konania.

7. Podľa sťažovateľa je nepochybné, že dôvody hodné osobitného zreteľa v tomto prípade existovali. Rozhodnutie vo veci samej je totiž pre sťažovateľa neprimerane tvrdé, keďže žalobcom tvrdené nedodržanie lehoty na oznámenie poistnej udalosti sťažovateľom objektívne nemalo žiadny vplyv na rozsah poistného plnenia poisťovne, pričom súdy úplne odignorovali zmluvne dohodnutý režim, ktorý bol pre sťažovateľa priaznivejší. Sťažovateľ zároveň uvádza, že žiadnym spôsobom neprispel k dĺžke konania ani k vzniku trov protistrany. Svoje procesné povinnosti si na rozdiel od žalobcu plnil riadne a všetky podstatné a rozhodujúce skutočnosti vrátane všetkých prostriedkov procesnej obrany predniesol už na prvom pojednávaní.

8. Tým, že si súd pri rozhodovaní o výške nároku na náhradu trov bez ďalšieho osvojil, že on nerozhoduje o nároku a len mechanicky pristúpil k vyčísleniu náhrady, porušil podľa sťažovateľa jeho základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy a základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Je pritom podľa sťažovateľa zřejmé, že súd vôbec neposudzoval účelnosť výdavkov, keď bližšie nezrejmlil, ako dospel k záveru o účelnosti priznaných trov.

9. S ohľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na spravodlivé súdne konanie, ktoré zaručuje čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v spojení s právom vlastníť majetok v zmysle čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Košice I zo dňa 12. mája 2020, sp. zn. 40C/413/2011, porušené bolo.

2. *Uznesenie Okresného súdu Košice I zo dňa 25. septembra 2019, zo dňa 12. mája 2020, sp. zn. 40C/413/2011, sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Košice I na ďalšie konanie.*

3. *Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia v sume 450,29 € k rukám advokátskej kancelárie IURISTICO s. r. o. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“*

II.

Relevantné ustanovenia právnych prepisov

10. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,

- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

16. Podľa § 239 ods. 1 CSP proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť.

17. Podľa § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

18. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

19. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

20. Podstatou sťažovateľovej ústavnej sťažnosti je tvrdenie, že namietaným uznesením okresného súdu, ktorým bolo rozhodnuté o výške náhrady trov konania, ktoré je sťažovateľ povinný uhradiť žalobcovi, došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to v spojení so základným právom na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ústavy. Dôvodom je úplná absencia skúmania existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa vo vzťahu k priznaniu nároku na náhradu trov konania napriek tomu, že sú podľa sťažovateľa dané, ako aj v nedostatočnej odôvodnenosti namietaného uznesenia s ohľadom na splnenie požiadaviek upravených ustanovením § 251 CSP na priznanie nároku na náhradu trov konania v konkrétnej výške, najmä čo sa týka ich účelnosti.

21. Vzhľadom na obsah ústavnej sťažnosti a argumentáciu sťažovateľa ústavný súd ustálil, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na ochranu vlastníctva v rozsahu podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, hoci v petite svojej sťažnosti označil celé znenie čl. 20 ústavy.

22. Ústavný súd v súvislosti s predbežným prerokovaním ústavnej sťažnosti považuje za potrebné poukázať na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Nie je preto zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade

a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). Je v právomoci všeobecného súdu vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (m. m. I. ÚS 19/02, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06).

23. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

24. V prípadoch, keď sťažovatelia namietajú porušenie svojich ústavou garantovaných práv rozhodnutím všeobecného súdu týkajúcim sa náhrady trov konania, je ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre zdržanlivý, keďže problematika trov konania má vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickú povahu, a preto k zrušeniu napadnutého výroku o trovách konania pristupuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že v posudzovanej veci došlo k extrémnemu zásahu do základného práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces), alebo ak zistí, že zároveň došlo k neprípustnému zásahu aj do iného základného práva (porovnaj m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

25. S ohľadom na už uvedené ústavný súd môže zasahovať do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov týkajúcej sa trov konania len vtedy, ak by závery všeobecných súdov zahŕňali črty svojvôle a interpretácia a aplikácia príslušných právnych noriem by predstavovala extrémne vybočenie z pravidiel civilného procesu (m. m. IV. ÚS 248/08).

26. Ústavný súd preskúmal sťažovateľom namietané uznesenie okresného súdu č. k. 40 C 413/2011-340 z 12. mája 2020. Okresným súd ním zmenil uznesenie vydané vyšším súdnym úradníkom z 11. novembra 2019 tak, že zaviazal sťažovateľa na náhradu trov konania v sume 2 044,93 eur a náhradu trov dovolacieho konania v sume 192,31 eur.

27. Vo vzťahu k prvej námietke sťažovateľa, ktorú si uplatnil v sťažnosti proti uzneseniu z 11. novembra 2019 a ktorou argumentuje aj v ústavnej sťažnosti týkajúcej sa potreby aplikácie ustanovenia § 257 CSP na prípad sťažovateľa, okresný súd uviedol, že rozhodovanie o trovách konania rozdelil zákonodarca do dvoch fáz. O náhrade trov konania v súlade s ustanovením § 262 ods. 1 CSP rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške trov konania rozhoduje podľa ustanovenia § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením vyšší súdny úradník, a to až potom, ako rozhodnutie v merite veci nadobudne právoplatnosť. O nároku na náhradu trov konania vo veci sťažovateľa bolo rozhodnuté rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Co 424/2016 z 21. decembra 2017 právoplatným 30. januára 2018 a o základe nároku na náhradu trov dovolacieho konania bolo rozhodnuté uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 181/2018 z 25. septembra 2019, ktorým bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľa. Týmto dvoma rozhodnutiami bolo s konečnou platnosťou rozhodnuté o povinnosti sťažovateľa nahradiť žalobcovi trovy konania, pri tomto rozhodovaní boli posudzované kritériá o dôvodnosti aplikácie ustanovenia § 257 CSP, ktoré neboli zistené. Keďže o nároku na náhradu trov konania bolo súdom právoplatne rozhodnuté, nemôže už súd toto rozhodnutie posudzovať, meniť alebo rušiť, keďže je týmto rozhodnutím viazaný.

28. V tejto časti odôvodnenia sa okresný súd náležite, logicky, dostatočne a ústavne súladne vysporiadal s námietkou sťažovateľa týkajúcou sa skúmania existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa a prípadnou aplikáciou ustanovenia § 257 CSP. O podstate nároku na náhradu trov konania rozhodol v prípade sťažovateľa krajský súd rozsudkom v merite veci a o podstate nároku na náhradu trov dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd pri rozhodnutí o dovolaní. V tejto prvej fáze rozhodovania o trovách konania je priestor pre aplikáciu zásady úspechu vo veci podľa § 255 ods. 1 CSP, ktorá sa uplatňuje ako pravidlo s jej prípadnou modifikáciou podľa § 255 ods. 2 CSP alebo pre aplikáciu výnimky

z uvedeného pravidla, t. j. že súd z dôvodov hodných osobitného zreteľa náhradu trov konania neprizná podľa § 257 CSP. Tieto rozhodnutia však nie sú predmetom ústavnej sťažnosti sťažovateľa. Ak sťažovateľ smeruje svoje námietky proti ústavne nesúladnej aplikácii ustanovenia § 257 CSP proti uzneseniu, ktorým okresný súd rozhodoval o výške už právoplatne priznaného nároku, ktoré sa uvedenou otázkou ani nemohlo zaoberať, neexistuje medzi ním a namietaným porušením základných práv sťažovateľa príčinná súvislosť, a preto považuje ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti za zjavne neopodstatnenú (podobne II. ÚS 229/2020).

29. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti takisto namietal, že odôvodnenie namietaného uznesenia okresného súdu bolo nedostatočné, najmä čo sa týka posúdenia účelnosti vynaložených trov právneho zastúpenia. Pri určovaní konkrétnej výšky nároku na náhradu trov konania, v tomto prípade išlo o trovy právneho zastúpenia, vychádza rozhodujúci vyšší súdny úradník najmä z obsahu samotného spisu, z ktorého posudzuje splnenie podmienok § 251 CSP, t. j. či ide o preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vznikli v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva. V prípade ak dospel sťažovateľ k presvedčeniu, že niektoré z priznaných trov právneho zastúpenia nespĺňali už uvedené zákonné atribúty, mal možnosť podať proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka sťažnosť, ktorá sa v zmysle judikatúry ústavného súdu (PL. ÚS 10/2019) považuje za účinný prostriedok nápravy. Z textu sťažnosti, ktorú sťažovateľ podal proti uzneseniu okresného súdu z 11. novembra 2019, ústavný súd zistil, že v súvislosti s účelnosťou vynaložených trov právneho zastúpenia sťažovateľ namietal len priznanie jedného úkonu právnej služby, a to vyjadrenie žalobcu z 27. januára 2016, ktoré neevidoval v spise a nebolo mu oznámené, preto podľa sťažovateľa nemohlo mať pre samotnú vec relevantný význam. Túto námietku vyhodnotil okresný súd ako dôvodnú. Napriek tomu, že žalobca uvedeným vyjadrením odpovedal na výzvu súdu (o tom, že nemá návrhy na ďalšie dokazovanie), svojím obsahom neprispelo k sledovaniu procesného presadenia uplatneného nároku, a preto ho okresný súd posúdil ako neúčelný úkon, čím vlastne vyhovel námietke sťažovateľa. V tomto ohľade považuje ústavný súd ústavnú sťažnosť takisto za zjavne neopodstatnenú.

30. Ďalšie výhrady proti účelnosti a odôvodnenosti jednotlivých úkonov právneho zastúpenia sťažovateľ v sťažnosti proti uzneseniu z 11. novembra 2019 nešpecifikoval, a tým nedal okresnému súdu priestor k nim zaujať stanovisko. Vzhľadom na uvedené považuje ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti, v ktorej si sťažovateľ uplatnil výhrady proti jednotlivým úkonom, za ktoré bola žalobcovi priznaná náhrada trov konania, za neprípustnú, pretože sťažovateľ si tieto výhrady riadne neuplatnil v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu z 11. novembra 2019.

31. Ústavný súd vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že napadnutým uznesením okresného súdu č. k. 40 C 413/2011-340 z 12. mája 2020 nedošlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako ich sťažovateľ namietal.

32. Ústavný súd preto v súlade s ustanovením § 56 ods. 2 písm. d) a g) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť v časti pre neprípustnosť a v časti pre zjavnú neopodstatnenosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu